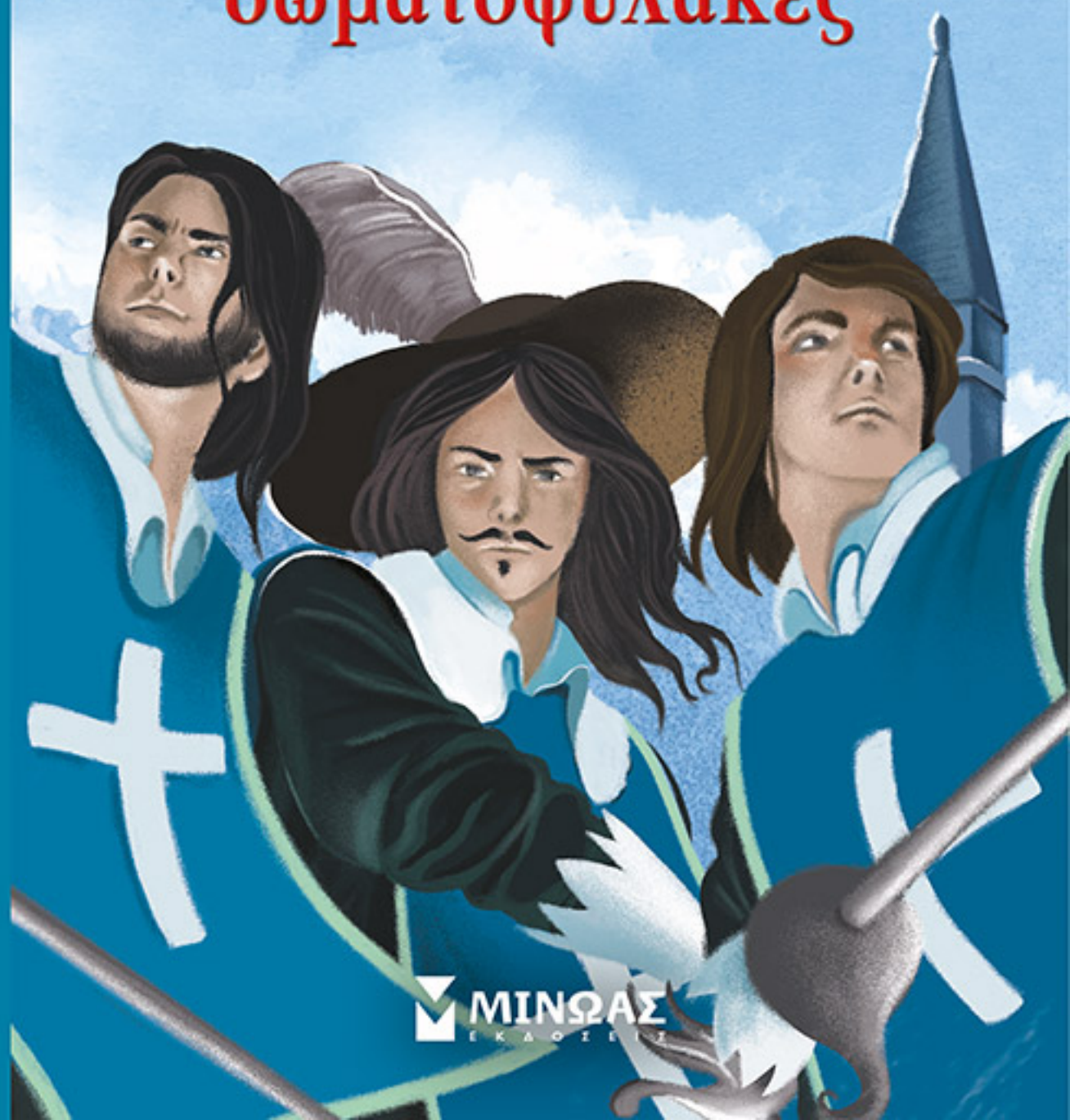

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Οι τρεις σωματοφύλακες

Τα τρία δώρα του κυρίου ντ' Αρτανιάν

Την πρώτη Δευτέρα του Απρίλη του 1625, η κωμόπολη του Μεγκ έμοιαζε επαναστατημένη. Αρκετοί πολίτες, βλέποντας τις γυναίκες να φεύγουν από τη μεριά του Μεγάλου Δρόμου κι ακούγοντας τα παιδιά να ξεφωνίζουν μπρος στις ανοιχτές πόρτες, έτρεχαν να βάλουν τους θώρακές τους και ν' αρπάξουν τα μουσκέτα¹ τους. Έπειτα τραβούσαν για το ξενοδοχείο *Φρανκ-Μενιέ*, μπροστά στο οποίο συνωστιζόταν μια θορυβώδης και γεμάτη περιέργεια ομάδα. Φτάνοντας εκεί, καθένας έβλεπε την αιτία εκείνης της αναταραχής.

Ήταν ένας νεαρός. Το πρόσωπό του ήτανε μακρουλό και μελαχρινό, και τα μήλα του πεταχτά. Το σχήμα

1. Μουσκέτο: είδος παλιού πυροβόλου όπλου.

των σαγονιών του μαρτυρούσε πως ήτανε Γασκόνος², πράγμα που επιβεβαιωνόταν άλλωστε από το γεγονός ότι ο νεαρός μας φορούσε έναν μπερέ στολισμένο με κάτι σαν φτερό. Το μάτι του ήταν ανοιχτό και έξυπνο, η μύτη του γαμψή μα καλοσχεδιασμένη, πολύ μεγάλη για έφηβο, αλλά πολύ μικρή για ώριμο άντρα. Ένα μάτι όχι πολύ εξασκημένο θα τον έπαιρνε για γιο κάποιου αγρότη που ταξίδευε, αν δεν είχε στην πέτσινη ζωστήρα του κρεμασμένο ένα μακρύ ξίφος, που χτυπούσε τις γάμπες του κατόχου του όταν ήτανε πεζός, και το τρίχωμα του αλόγου του όταν ήτανε καβάλα.

Γιατί ο νεαρός μας είχε ένα άλογο, δώδεκα ως δεκατεσσάρων χρόνων, κιτρινόχρωμο, με άτριχη ουρά, που, μολονότι βάδιζε με το κεφάλι πιο κάτω απ' τα γόνατα, είχε την ίδια εκείνη μέρα διανύσει οχτώ λεύγες. Δυστυχώς, οι αρετές αυτού του αλόγου ήτανε τόσο πολύ κρυμμένες κάτω απ' το παράξενο τρίχωμά του και την αστεία εμφάνισή του, που ο νεαρός ντ' Αρτανιάν, ενώ ήτανε καλός καβαλάρης, έβλεπε κι ο ίδιος πως γινόταν κάπως γελοίος πάνω σ' εκείνο το φαρί. Γι' αυτό είχε δεχτεί με βαθύ αναστεναγμό το δώρο που του είχε κάνει ο κύριος ντ' Αρτανιάν, ο πατέρας του.

— Γιε μου, του είχε πει ο Γασκόνος ευπατρίδης, αυτό το άλογο έχει γεννηθεί στο πατρικό σου σπίτι, πριν από δεκατρία-τόσα χρόνια, κι από τότε έμεινε εκεί. Μην το

2. Γασκόνος: κάτοικος της Γασκόνης, περιοχής της νοτιοδυτικής Γαλλίας.

πουλήσεις ποτέ, άσ' το να πεθάνει ήσυχα και έντιμα από γεράματα. Κι αν εκστρατεύσεις μαζί του, φρόντισέ το όπως θα φρόντιζες ένα γέρο υπηρέτη. Στην Αυλή υπερασπίσου άξια το όνομά σου σαν ευγενής – το όνομα που έφεραν με αξιοπρέπεια οι πρόγονοί σου εδώ και πεντακόσια χρόνια, και για σένα και για τους δικούς σου. Λέγοντας «δικούς σου», εννοώ τους γονείς και τους φίλους σου. Μην ανέχεσαι ποτέ τίποτα, παρά μόνο από τον κύριο καρδινάλιο και το βασιλιά. Σήμερα, μόνο με το θάρρος πια ανοίγει το δρόμο του ένας ευγενής. Είσαι νέος και οφείλεις να είσαι γενναίος για δυο λόγους: ο πρώτος είναι γιατί είσαι Γασκόνος, και ο δεύτερος γιατί είσαι γιος μου. Μην φοβάσαι τις περιστάσεις, και ν' αποζητάς τις περιπέτειες. Σου έμαθα να χειρίζεσαι το ξίφος. Η κνήμη σου είναι σιδερένια και η χούφτα σου από ατσάλι. Χτυπήσου σε κάθε ευκαιρία. Χτυπήσου πολύ περισσότερο καθώς οι μονομαχίες είναι απαγορευμένες – άρα χρειάζεται διπλάσιο θάρρος για να χτυπηθείς. Δεν έχω, γιε μου, να σου δώσω παρά μόνο δεκαπέντε σκούδα, το άλογό μου και τις συμβουλές που άκουσες. Η μητέρα σου θα προσθέσει σ' αυτά τη συνταγή μιας αλοιφής, που την έμαθε από κάποια τσιγγάνα, και που είναι θαυματουργή στο γιάτρεμα κάθε πληγής που δεν αγγίζει την καρδιά. Επωφελήσου απ' όλα και ζήσε ευτυχισμένος για πολλά χρόνια. Δεν έχω πια παρά μόνο ένα λόγο να προσθέσω, κι αυτός είναι το παράδειγμα που σου προτείνω. Θέλω να σου πω για τον κύριο ντε Τρεβίλ, που ήταν άλλοτε γείτονάς μου, και που είχε την τιμή να παίζει, παιδί

ακόμη, με το βασιλιά μας Λουδοβίκο ΙΓ΄. Λοιπόν, να τος τώρα, λοχαγός των σωματοφυλάκων, δηλαδή αρχηγός μιας λεγεώνας, που ο βασιλιάς την εκτιμά και που ο κύριος καρδινάλιος τη φοβάται – αυτός που δεν είναι δα καθόλου φοβητσιάρης. Άρχισε σαν κι εσένα. Πήγαινε να τον δεις μ' αυτό το γράμμα και κανόνισε την πορεία σου για να κάνεις όπως εκείνος.

Και λέγοντας αυτά, ο κύριος ντ' Αρτανιάν πατέρας έζωσε το ξίφος του στο γιο του, τον φίλησε τρυφερά και στα δυο μάγουλα και του έδωσε την ευχή του.

Την ίδια μέρα ο νεαρός ξεκίνησε εφοδιασμένος με τα τρία πατρικά δώρα, που όπως είπαμε ήταν: δεκαπέντε σκούδα, το άλογο και το συστατικό γράμμα για τον κύριο ντε Τρεβίλ. Όσο για τις συμβουλές, αυτές είχαν δοθεί επιπλέον.

Ο ντ' Αρτανιάν έπαιρνε το κάθε χαμόγελο για βρισιά και το κάθε βλέμμα για πρόκληση. Έτσι, από το Ταρμπ ως το Μεγκ, έσφιγγε συνέχεια τη γροθιά του κι έφερνε το χέρι στη λαβή του ξίφους του δέκα φορές τη μέρα. Πάντως, ούτε η γροθιά του έπεσε σε καμιά μασέλα, ούτε το ξίφος του βγήκε απ' το θηκάρι του. Η αιτία που χαμογελούσαν οι περαστικοί δεν ήταν άλλη από εκείνο το κακόμοιρο το κίτρινο αλογάκι. Μα καθώς επάνω στο αστείο ζωντανό κουδούνιζε ένα σπαθί σεβαστών διαστάσεων και πάνω απ' το σπαθί έλαμπε ένα άγριο μάτι, οι διαβάτες έπνιγαν το γέλιο τους ή προσπαθούσαν να γελάσουν γυρίζοντας απ' την άλλη μεριά. Έτσι, ο ντ' Αρτανιάν έμεινε μεγαλόπρεπος και άθικτος μέχρι που έφτασε σ' εκείνη την καταραμένη πόλη

του Μεγκ. Εκεί, καθώς ξεπέζεψε στην πόρτα του ξενοδοχείου, ο ντ' Αρτανιάν είδε σ' ένα μισάνοιχτο παράθυρο του ισογείου έναν ευπατρίδη καλοκαμωμένο, με περήφανο ύφος, με πρόσωπο κάπως αυστηρό, να συζητά με δυο άτομα που φαίνονταν να τον ακούνε με σεβασμό.

Ο ντ' Αρτανιάν πίστεψε, σύμφωνα με τη συνήθειά του, πως μιλούσανε γι' αυτόν και πλησίασε ν' ακούσει. Πραγματικά, δεν είχε γελαστεί, παρά μόνο κατά ένα μέρος: δε μιλούσανε γι' αυτόν, αλλά για το αλόγό του. Ο ευπατρίδης φαινόταν να απαριθμεί στους ακροατές του όλες τις αρετές του αλόγου, κι εκείνοι έσκαζαν κάθε τόσο στα γέλια. Ο ντ' Αρτανιάν έγινε μπαρούτι.

Ωστόσο, ο νεαρός μας θέλησε πρώτα να δει καλά τη φυσιογνωμία εκείνου του αυθάδη. Κάρφωσε το περήφανο βλέμμα του στον ξένο και είδε πως ήταν ένας άντρας γύρω στα σαράντα με σαράντα πέντε, με μαύρα, διαπεραστικά μάτια και μαύρο καλοψαλιδισμένο μουστάκι.

Τη στιγμή που ο ντ' Αρτανιάν κάρφωνε το βλέμμα του στον ευπατρίδη, εκείνος κοίταξε προς το μέρος του αλόγου κι έκανε έναν πολύ χαρακτηριστικό μορφασμό που προκάλεσε στους δύο ακροατές του νέο ξέσπασμα γέλιου. Αυτή τη φορά, δεν υπήρχε πια αμφιβολία, ο ντ' Αρτανιάν ήταν πραγματικά στόχος προσβολής. Κατέβασε λοιπόν τον μπερέ του ως τα μάτια και προχώρησε με το ένα χέρι στον προφυλακτήρα του ξίφους και το άλλο στηριγμένο στο γοφό. Ο θυμός τον έκανε να μιλήσει χοντροκομμένα συνοδεύοντας τα λόγια του με μια μανιασμένη χειρονομία.

— Έι, κύριε, μιλάω σ' εσάς που κρύβεστε πίσω απ' το παντζούρι. Θα μου πείτε γιατί γελάτε, για να γελάσουμε μαζί;

Ο ευπατρίδης κοίταξε αργά αργά μια το άλογο, μια τον καβαλάρη, ζάρωσε τα φρύδια και απάντησε με ειρυνικό τόνο:

— Δεν έχω καμιά κουβέντα μαζί σας, κύριε.

— Μα σας μιλώ εγώ! φώναξε ο νεαρός.

Ο άγνωστος τον κοίταξε, βγήκε από το ξενοδοχείο και πήγε και στάθηκε δυο βήματα από τον ντ' Αρτανιάν. Εκείνος τράβηξε το ξίφος του μια σπιθαμή έξω από το θηκάρι.

— Αυτό το άλογο είναι –ή, μάλλον, ήταν– στα νιάτα του σωστό κιτρινολούλουδο, σπάνιο χρώμα για άλογα, μη μου πεις!

— Δε σας επιτρέπω να γελάτε ούτε με το άλογό μου ούτε με τον κύριό του! φώναξε ο ντ' Αρτανιάν.

— Δε γελώ συχνά, κύριε, αλλά θα γελώ όταν μου αρέσει! αποκρίθηκε ο άγνωστος.

— Κι εγώ δε θέλω να γελούν όταν δε μου αρέσει!

— Αλήθεια, κύριε; Μωρέ τι μας λέτε! είπε ο άγνωστος κι ετοιμάστηκε να ξαναγυρίσει στο ξενοδοχείο από τη μεγάλη πόρτα, κάτω από την οποία ο ντ' Αρτανιάν, φτάνοντας, είχε προσέξει ένα άλογο σελωμένο στην εντέλεια.

Ο ντ' Αρτανιάν γύμνωσε το σπαθί του κι άρχισε να τον κυνηγά φωνάζοντας:

— Γυρίστε, γυρίστε λοιπόν, κύριε, που ξέρετε να κοροϊδεύετε... Γυρίστε, για να μη σας χτυπήσω από πίσω.

— Να με χτυπήσετε, εμένα! είπε ο άλλος κάνοντας μεταβολή και κοιτάζοντας το νεαρό με έκπληξη και περιφρόνηση. Μήπως είστε τρελός, αγαπητέ μου;

Δεν είχε προλάβει να αποσώσει το λόγο του κι ο ντ' Αρτανιάν τού έδωσε ένα μανιασμένο χτύπημα με την αιχμή του ξίφους του. Ο άγνωστος είδε τότε πως το χωρατό έπαιρνε άσχημη τροπή, τράβηξε κι αυτός το ξίφος του, χαιρέτησε τον αντίπαλό του και πήρε θέση μάχης. Την ίδια στιγμή όμως, οι δύο ακροατές του, παρέα με τον ξενοδόχο, ρίχτηκαν επάνω στον ντ' Αρτανιάν και τον έκαναν τόπι στο ξύλο. Στο αναμεταξύ, ο άγνωστος είχε τραβηχτεί στην άκρη και κοίταζε τον ξυλοδαρμό μουρμουρίζοντας:

— Μεγάλες λέρες οι Γασκόννοι! Ανεβάστε τον στο πορτοκαλί του ψωράλογο κι αφήστε τον να πάει στον αγύριστο!

— Όχι πριν σε σκοτώσω, δειλέ! φώναξε ο ντ' Αρτανιάν, αντιμετωπίζοντας όσο πιο καλά μπορούσε τους τρεις εχθρούς που τον έδερναν αλύπητα.

Η μάχη συνεχίστηκε λίγο ακόμα. Στο τέλος, ο ντ' Αρτανιάν, αποκαμωμένος, άφησε να του ξεφύγει το ξίφος του, που μια μπαστουνιά το έσπασε σε δυο κομμάτια. Ένα άλλο χτύπημα τον βρήκε στο μέτωπο και τον έριξε ανάσκελα στο χώμα, σχεδόν λιπόθυμο.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ήταν που κατέφθασαν από παντού οι κάτοικοι της πόλης στον τόπο της συμπλοκής. Ο ξενοδόχος, έχοντας το φόβο μήπως ξεσπάσει σκάνδαλο, σήκωσε με τη βοήθεια των γκαρσονιών του τον

τραυματία και τον κουβάλησε στην κουζίνα, όπου του πρόσφεραν τις πρώτες βοήθειες.

Όσο για τον ευπατρίδη, ξαναπήρε τη θέση του στο παράθυρο.

— Πώς πάει αυτός ο λυσσασμένος; ρώτησε τον ξενοδόχο.

— Καλύτερα, δηλαδή λιποθύμησε εντελώς. Αλλά προτού λιποθυμήσει συγκέντρωσε όλες του τις δυνάμεις για να σας φωνάξει και να σας προκαλέσει.

— Και δεν ονομάτισε κανένα μέσα στο θυμό του;

— Ναι, χτυπούσε την τσέπη του κι έλεγε: «Θα δούμε τι θα πει ο κύριος ντε Τρεβίλ γι' αυτή την προσβολή που έγινε στον προστατευόμενό του».

— Ο κύριος ντε Τρεβίλ; επανέλαβε ο άγνωστος και συγκέντρωσε την προσοχή του. Χτυπούσε την τσέπη του και πρόφερε το όνομα του κυρίου ντε Τρεβίλ; Και μήπως είδατε, αγαπητέ μου, έτσι κατά τύχη, τι υπήρχε σ' εκείνη την τσέπη;

— Ένα γράμμα, που απευθυνόταν στον κύριο ντε Τρεβίλ, το λοχαγό των σωματοφυλάκων.

— Διάβολε! μουρμούρισε ο ευπατρίδης, ο ντε Τρεβίλ θα μου έστελνε αυτόν το Γασκόνο; Είναι πολύ νέος! Αλλά μια σπαθιά δεν παύει να είναι μια σπαθιά, όποια κι αν είναι η ηλικία εκείνου που τη δίνει, και δυσπιστεί κανείς λιγότερο σ' ένα παιδί.

Ο άγνωστος έπεσε σε περισυλλογή που κράτησε λίγα λεπτά.

— Λοιπόν, ξενοδόχε, είπε, δε θα με απαλλάξετε απ'

αυτόν τον παλαβό; Μα την πίστη μου, δεν μπορώ να τον σκοτώσω, κι όμως με ενοχλεί. Πού είναι τώρα;

— Στο δωμάτιο της γυναίκας μου, όπου τον φροντίζουν, στο πρώτο πάτωμα.

— Τα πράγματά του και το σάκο του τα έχει μαζί του;

— Όλα του τα πράγματα τα έχει αφήσει στην κουζίνα.

— Προκαλεί στο ξενοδοχείο σας ένα σκάνδαλο, που ένας τίμιος άνθρωπος δεν μπορεί να το αντέξει. Ανεβείτε στο σπίτι σας, κάντε μου το λογαριασμό και ειδοποιήστε τον υπηρέτη μου.

— Τι λέτε! Μας φεύγετε κιόλας, κύριε;

— Το ξέρετε πολύ καλά, αφού σας είχα δώσει εντολή να σελώσετε το άλογό μου. Δε με υπακούσατε, λοιπόν;

— Μα ναι, όπως μπορεί να δει η εξοχότητά σας, το άλογό σας είναι κιόλας έτοιμο και σας περιμένει κάτω απ' τη μεγάλη πόρτα.

— Εντάξει, τότε να κάνετε αυτό που σας είπα!

«Μπα! Να φοβήθηκε τάχα αυτό το παιδαρέλι;» είπε μέσα του ο ξενοδόχος, αλλά χαιρέτησε ταπεινά και βγήκε.

«Αυτός ο γελοίος δεν πρέπει να δει τη μιλέδη» σκέφτηκε ο ξένος. «Όπου να 'ναι θα περάσει. Έχει κιόλας αργήσει. Καλύτερα ν' ανεβώ στο άλογο και να πάω να τη συναντήσω. Ας μπορούσα μόνο να μάθω τι γράφει εκείνο το γράμμα που απευθύνεται στον ντε Τρεβίλ!»

Και μουρμουρίζοντας, ο άγνωστος τράβηξε για την κουζίνα.

Στο αναμεταξύ, ο ξενοδόχος ανέβηκε στο δωμάτιο

της γυναίκας του, βρήκε τον ντ' Αρτανιάν, που είχε συνέλθει επιτέλους, και του έδωσε να καταλάβει ότι θα μπορούσε να έχει άσχημα μπλεξίματα με την αστυνομία, επειδή είχε δημιουργήσει φασαρίες με ένα μεγάλο άρχοντα. Θα ήταν, λοιπόν, προτιμότερο να συνεχίσει το δρόμο του. Ο ντ' Αρτανιάν, με το κεφάλι φασκιωμένο με επιδέσμους, σηκώθηκε κι άρχισε να κατεβαίνει στο ισόγειο. Φτάνοντας όμως στην κουζίνα, είδε τον ξένο να συζητά στο σκαλί μιας βαριάς άμαξας ζεμένης σε δυο μεγάλα άλογα.

Οι τρεις σωματοφύλακες

Στη Γαλλία του δέκατου έβδομου αιώνα, την εποχή που βασιλιάς είναι ο Λουδοβίκος ΙΓ', ο νεαρός ντ' Αρτανιάν φτάνει στο Παρίσι με ένα μεγάλο όνειρο: να μπει στην υπηρεσία του παλατιού και να γίνει σωματοφύλακας.

Παράλληλα, ο καρδινάλιος Ρισελιέ θέλει να διαβάλλει τη βασίλισσα Άννα στα μάτια του βασιλιά Λουδοβίκου. Ο νεαρός σωματοφύλακας ντ' Αρτανιάν μαζί με τους τρεις φίλους του –τον Άδο, τον Πόρδο και τον Άραμη–, τους πιο γενναίους και ατρόμητους σωματοφύλακες του βασιλείου, θα εμπλακούν σε απίστευτες περιπέτειες για να υπερασπιστούν τη βασίλισσά τους.

Οι τρεις σωματοφύλακες είναι ένα από τα πιο γνωστά και αγαπημένα μυθιστορήματα όλων των εποχών. Έχει διαβαστεί από εκατομμύρια παιδιά σε όλο τον κόσμο και εξακολουθεί μέχρι σήμερα να συγκινεί με τις περιπέτειες του θαρραλέου ντ' Αρτανιάν και των αφοσιωμένων φίλων του. «Όλοι για έναν κι ο καθένας για όλους!»

www.minoas.gr

9 786180 253733
ISBN 978-618-02-5373-3

ΚΩΔ. 16681